

Rustig zonnen behoorde vanaf dat moment tot het verleden

16

Acht jaar geleden maakte mijn vrouw kennis met het imkeren tijdens een tuinfeestje van een toenmalige collega. Hoewel ze direct onder de indruk was, kwam het op dat moment niet in haar op dat iets voor haar weggelegd zou zijn en uiteraard liet ik dat zo, want je weet maar nooit met al die prikkertjes. Prikkertjes zijn leuk hoor, maar liever in 'n stukje kaas dan in mijn achtertuin! Pas enkele jaren later, tijdens het koffie drinken na het partijtje tennis met haar 'damesclubje', kwam de nieuwe hobby naderbij. Tennispartner Helga Bij vertelde enthousiast over haar bijenvolkeren, maar mijn vrouw dacht dat ze, vanwege haar naam, een grapje maakte. Helga haalde haar vervolgens over de eerste cursus te gaan volgen en enige tijd later hing mijn vrouw wekelijks aan de lippen van dhr. Hertsig! Het onheil kwam steeds dichterbij! Na 'n paar lessen volgde het onvermijdelijke; er moest een 'volk' komen. Nu is ons landje tamelijk vol, maar voor dit volkje moest nog wel een plaatsje te vinden zijn. Op ons terras werd er een ruimte vrijgemaakt waar de eerste kast geplaatst kon worden en het lekker rustig zonnen vanaf dat moment definitief tot het verleden behoorde. Zodra de zon zich liet zien en we uit de kleren gingen om de UV-stralen tot diep in de poriën te laten doordringen was dat voor de bijen het teken om op pad te gaan. Duizenden zoemers vlogen af en aan en scheerden daarbij rakelings langs onze bleke blote lijven. Om het risico te vermijden er als een bultenaar te gaan uitzien, lag ik vaker onder dan op de ligstoel. Mijn vrouw bleef rustig liggen omdat ze geleerd had dat bijen niet steken, zolang je hen maar niet hindert. Ik zag haar ook regelmatig zonder spierwitte outfit de raten tegen het licht houden om

te zien of er zich veranderingen binnen haar volkje hadden voorgedaan. Je moet maar durven! Soms duurde dat uren zolang dat ik dacht dat ze haar onderdanen aan het tellen was. Toen ze me toevertrouwde dat er zich wel 30.000 bijen in een kast kunnen bevinden begreep ik dat die veronderstelling niet klopte. Een leuke bijkomstigheid was de ouderwetse geur van tabak weer eens te kunnen ruiken. Want als ze het nodig vond wel in dat astronautenpak te kruipen en daarbij van tijd tot tijd een zware pijp (die veel weg had van een conservenblik met mondstuk) rookte, snoof ik de geur van herkenning diep in, ondanks de wetenschap dat 'meerooken' de nodige risico's met zich meebrengt. In mijn jeugd was mijn oude opa een enthousiast sigarenroker en als hij op bezoek kwam werd zijn komst aangekondigd door de sigareneur die eerder in de kamer was dan hij en zijn eveneens stokoude vrouw. Frappant was te bedenken dat die mensen toen niet veel ouder waren dan wij nu! Moet je zien hoe de huidige oma's en opa's eruit zien! Dat is wel wat anders dan die in het zwart gehulde verschrompelde lijven die zich met kleine schuifpasjes voortbewogen en waarbij de door hen voortgebrachte zwaar rochelende geluiden de Mariabeeldjes deden schudden. Een ander verschil is dat mijn oma niet rookte en de huidige oma, dankzij de bijen, wel. Op elke verjaardag vertelde mijn vrouw enthousiast over het imkeren, waardoor zij al snel de bijnaam 'Imker Marina' kreeg, en wierf daarbij direct de nodige klanten voor haar eigen fabrikaat honing. Wat een succes! En zo kan ik eindelijk vrede hebben met haar tijdrovende hobby, want bijen houden is leuk, maar het moet wél wat opleveren!

Vraag omtrent varroamijt

Ik ben een imker met 14 bijenvolken over drie standen verdeeld. Verder heb ik een stuk grond in het Westland bij een tuinder in gebruik waar ik zo'n 60 soorten vruchtbomen heb staan. Wat is er mooier dan je eigen fruitbomen te laten bestuiven door je eigen bijen? Maar helaas heb ik met de buurman/tuinder wat problemen gehad betreffende reinigingsvluchten. Daarom heb ik mijn bijen daar weggehaald. Eind april zet ik des-

ondanks een volk tussen mijn rabarberplanten waardoor de kast voor mijn buurman onzichtbaar is. Ik heb dan ook geen klachten meer: wat niet weet wat niet deert. Maar nu terzake. Toen ik mijn volken tegen de varroamijt ging behandelen lagen de planken van al mijn kasten vol dode mijten met uitzondering van die ene kast tussen de rabarber en Oost-Indische kers. In die kast heb ik niet één dode mijt gevonden. Nu heb ik mij laten vertellen dat rabarber en Oost-Indische kers rijk zijn aan oxaalzuur. Mijn vraag is: zou er verband

kunnen bestaan tussen het ontbreken van mijten en de aanwezigheid van betreffende planten. Alle volkeren zijn 2 x 3 weken met Apiguard behandeld. Als er dan geen mijten vallen, heeft een volk ze ook niet. Dat is duidelijk. Maar dat dit alleen bij dat ene volk het geval was, is wel hoogst opvallend. Is er iemand met een soortgelijke ervaring, dan zou ik dat graag vernemen. En misschien is het een idee om er verder onderzoek naar te doen. Wie weet.

Hans van Rossen, Den Haag

Noot van de redactie

In de literatuur kom je berichten tegen waarin verschillende alternatieve varroabestrijdingsmiddelen genoemd worden. Men kan berichten vinden over successen met bladeren van varens, walnoten en dennennaalden. Ook knoflookteentjes zouden helpen. Zodra er wetenschappelijk onderzoek gedaan wordt naar het bestrijdingsresultaat van deze middelen valt dat tegen. Dat wil nog niet zeggen dat de waarnemingen van de betreffende imkers nergens op berusten maar wel dat er blijkbaar nog andere factoren in het spel zijn. Iets dergelijks zou ook in dit geval een rol kunnen spelen.

Het einde van BIJEN

Het rommelt al een tijdje rond het maandblad BIJEN. En dan denk ik niet aan de redactie, die er iedere maand weer in slaagt om een goed leesbaar blad bij de imkers te brengen.

Het zijn bestuurders, kennelijk niet gehinderd door afspraken die ten aanzien van de organisatie van het maandblad in het verleden gemaakt zijn, die uitspraken doen en zelfs beslissingen nemen waarbij je je kan afvragen of die in het belang van de kwaliteit van ons maandblad zijn.

In juni 1990 werd een eerste proef gedaan met het gezamenlijk uitgeven van een Themanummer Drachtplanten. Iedereen was daar enthousiast over. Het resultaat was dat er door de besturen van de bijenhoudersorganisaties werd besloten om gezamenlijk één maandblad uit te gaan geven. Ook werd besloten om de verantwoordelijkheid voor de inhoud van het blad bij een *onafhankelijke* redactie te leggen. De besturen kwamen één keer per jaar met de redactie bij elkaar om de gang van zaken te bespreken en het beleid van de redactie te fatteren. Het was jammer maar begrijpelijk dat één organisatie zich niet bij deze samenwerking aansloot.

Zo hebben de meeste imkers in Nederland tot aller tevredenheid een goed en informatief blad in de bus gekregen. Er werd wel eens gemopperd op de 'grijze' pagina's, maar samenwerken vraagt ook wel eens om concessies.

Maar na 14 jaar kondigden zich veranderingen aan. De VBBN wilde graag een doorbraak forceren in het tot stand komen van één bijenhoudersorganisatie. Als die eenwording er niet gauw zou komen, gingen zij zelf een maandblad uitgeven.

Uiteindelijk besloot de BvB-ZLTO mee te werken aan een reorganisatie van de bijenhoudersorganisatie en begon overleg hierover met de VBBN.

Men werd het vrij snel eens over deze reorganisatie en kondigde dus aan dat de medewerking aan het blad BIJEN zou worden opgezegd en dat per januari 2007 de nieuwe organisatie met een eigen (club?)blad zou starten. Ik heb nog niet kunnen lezen wat de positie van de redactie in die nieuwe organisatie zal worden. Behoudt de redactie haar onafhankelijke positie of bepaalt het bestuur wat er in het blad komt?

In de praktijk komt het erop neer dat als de bijenhoudersbonden van LLTB en ABTB zich niet vlug bij de nieuwe organisatie aansluiten, ze maar zelf voor een maandblad moeten gaan zorgen.

In dat kader wil ik de bestuurders herinneren aan de inleiding van 'De gezamenlijke besturen', die onder de titel 'Bijen Bijeen!' op pagina 3 van het eerste nummer van de eerste jaargang van BIJEN een aantal behartenswaardige woorden schreven: "*... Dankzij deze goede verstandhouding en door de aandrang van een toenemend aantal leden kon door onze besturen aan de redacties de opdracht worden gegeven om een voorstel uit te werken voor één gemeenschappelijk imkervakblad... Dit heeft organisatorisch geresulteerd in een redactiestatuut en een bestuursconvenant die moeten garanderen dat de uitvoering en de financiering voldoen aan de eisen van deze tijd...*".

En de gezamenlijke besturen eindigen hun inleiding met de woorden: "*Moge het blad een goede voedingsbodem blijken te zijn voor een verdere groei van saamhorigheid in de Nederlandse bijenhouders.*" Als één van de redactieleden die aan het tot stand komen van het blad BIJEN heeft meegewerkt, betreur ik ten eerste dat het maandblad dat wij voor ogen hadden en dat 14 jaar heeft stand gehouden, door enkele deelnemers van het eerste uur om zeep wordt geholpen.

Over "saamhorigheid" gesproken!

F. Peter Bohlmeijer